

Si en les pròximes eleccions guanyarà Aznar o Zapatero, si la bandera es més gran o més menuda, o si els quartels accepten la convivència de parelles homosexuals, són temes de la premsa que poca importància semblarien tenir al costat de temes de major impacte social i humà, com és el cas del treball infantil. Cert que cada tema periodístic té els seus nivells d'exposició pública, però queda clar que aquells assumptes haurien d'arraconar-se en columnetes com aquesta quan s'evidencia que 250 milions d'infants d'entre cinc i catorze anys treballen forçats d'una o altra manera en països del segon, del tercer i del quart món. Quan escoltem que tal o qual companyia ha muntat una fàbrica en un país asiàtic, hauríem de recordar que el 60% d'aquests xiquets (150 milions) es troben en Àsia, que un 30% en Àfrica i que al voltant del 10% en Amèrica Llatina. L'agricultura, la indústria, el treball domèstic, l'explotació sexual i el tràfic de menors són dolor, cada dia i cada nit, de milions d'infants que no tenen a ningú a qui encomanar-se, ni tan sols a les seues pròpies famílies, que al·leguen necessitat i falta de diners quan esclavitzen als seus fills. Durant el campionat mundial de Xapó i Corea ningú, des del primer món va fer campanya contra el cosit de pilotes de futbol que feien i fan milers d'infants de Pakistan i de la Índia. Bangladesh, Bolívia, Brasil, Colòmbia, Costa Rica, Egipte, El Salvador, Guatemala, Kènia, Nepal, Nicaragua, Tailàndia... Un total aproximat de 30 països concentren un alt percentatge d'abús laboral i sexual sobre els xiquets. Aquesta concentració de l'explotació infantil en determinats països demostra l'existència de xarxes «dures» de comerç internacional que cerquen rendibilitat als seus negocis prenent com a base la mà d'obra infantil i barata. Això apunta també al fet d'una connivència entre els governs del primer món i les companyies que esclavitzen els xiquets.